

Posledný hororový príbeh bude o nej

Kat

Ellis

Hrôza

v Harrow

Lake

Hrôza
v Harrow
Lake

Knihy, ktoré by sa ti mohli páčiť:

MARISHA PESSL

Návraty do Nesveta

HOLLY JACKSON

Ako nájsť vraha (Príručka pre dobré dievčatá)

SARAH LYU

Najlepšie lži

NED VIZZINI

Niečo ako čistá depka

C. G . DREWS

Tisíc dokonalých tónov

JANDY NELSON

Dám ti aj slnko

Kat Ellis

Hrôza
v Harrow
Lake

slovar

Original English language edition first published
by Penguin Books Ltd., London

Copyright © Kat Ellis 2020

The author has asserted her moral rights.

All rights reserved.

Translation © Katarína Kvoriaková 2020

Cover © Michal Šajmír 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2021

ISBN 978-80-556-5059-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Kat Ellis: Harrow Lake*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Penguin Books Ltd., London 2020,
preložila Katarína Kvoriaková.

Prvé slovenské vydanie

Návrh obálky Michal Šajmír

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šmatláková

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2021.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

Pre Iana

Prepis rozhovoru s Nolanom Noxom, režisérom filmu *Súmračník*, pre magazín *Scream Screen* (špeciálna reportáž k dvadsiatemu výročiu *Súmračníka*)

CJL C. J. Lahey, píše pre *Scream Screen*.

NN Nolan Nox, režíroval film *Súmračník*.

CJL Ďakujem, že ste súhlasili s rozhovorom pre *Scream Screen* a jeho špeciálne vydanie pri príležitosti dvadsiateho výročia filmu *Súmračník*. Nolan – nebude vám vadiť, keď vás budem oslovovať Nolan?

NN: Uzavrime dohodu. Ja vám dovoľm volať ma Nolan, akoby sme boli starí kamoši, a vy ani neceknete, že budem počas rozhovoru fajčiť. Mám plné zuby ľudí, čo mi hovoria, že nesmiem fajčiť v svojej vlastnej kancelárii.

CJL: [Smiech.] Platí. Takže, už je to dvadsať rokov, čo *Súmračník* vyvolal medzi fanúšikmi hororu po celom svete vlnu šialenstva. Čo presne podľa vás spustilo u divákov takú intenzívnu a dlhotrvajúcu reakciu?

NN: [Zarazí sa.] To sa ma fakt chcete opýtať na toto? *Súmračník* získal desiatky cien vrátane dvoch Emmy,

a vy odo mňa chcete, aby som vám povedal, prečo je môj film taký dobrý?

CJL: Okej, poďme na to z iného konca. [Rozmýšľa.] Vo vašom filme *Súmračník* vidíme malé mestečko z čias prohibície, ktoré silná búrka odstrihla od civilizácie. Bavíme sa tu o popadaných stromoch, záplave, o kontaminácii zdroja pitnej vody a neprejazdných cestách do mesta. Obyvatelia *Súmračníka* hladujú a postupne čoraz viac a viac prepadajú panike, poverčivosti a strachu. To klaustrofobické napätie, ktoré ste vo filme vytvorili, si vyžadovalo dokonalé prostredie. Až do dnešných čias sa fanúšikovia hrnú do mesta Harrow Lake v Indiane, kde sa *Súmračník* natáčal, s nádejou, že sa im ujde štipka desivej atmosféry filmu. Čo bolo na tomto mestečku také zvláštne, že ste si ho nakoniec vybrali za kulisu?

NN: Harrow Lake sa v podstate od konca dvadsiatych rokov takmer nezmenilo. Ako banícke mestečko ho vtedy skoro vzala skaza pre nejaké narušenie zeme, polovicu pochoval zával a druhá polovica sa zmenila na ementál s dierami zívajúcimi v kopci. Obyvatelia ho vtedy celé znovu postavili a neskôr si zrejme nemohli dovoliť nejakú modernizáciu, našťastie pre nás. Celé mesto – domy, obchody, dokonca aj tí prekliati ľudia – všetko vyzerá ako z polovice dvadsiatych rokov. A tiež sa tam nachádzajú jaskyne, pravdaže. Keď som sa vybral pozrieť si Harrow Lake so skautom, hneď som to vedel. Dokonalosť.

CJL: Keď ste spomenuli jaskyne – patria k mojim najobľúbenejším scénam –, natáčanie v nich nešlo práve podľa plánu, že?

NN: [Mlčí.] Zrejme hovoríte o Mossovi.

- CJL: Nuž, áno. Je dosť nezvyčajné, keď niekto zo štábu len tak zmizne počas natáčania. Nemyslíte? [Smiech]
- NN: Ron Moss bol šikovný kameraman a dôležitý člen štábu. Jeho zmiznutie nebolo nezvyčajné, ale tragické – a sakramentsky nevhodné.
- CJL: Jasně, nechcem to zľahčovať. No mohli by ste opísať udalosti, ktoré k tomu viedli?
- NN: Určite chcú vaši čitatelia vedieť práve toto? [Ticho.] No dobre. Pomaly sme končili s natáčaním v jaskyniach a balili sme scénu, kde sa do Pinky zahryznú vyhľadovaní dedinčania. Štáb zbieral všetko príslušenstvo a chystal sa ho preniesť na ďalšie miesto natáčania, keď sme zrazu z jaskýň začuli akýsi hluk – také čudné cvakanie. Ešte nikdy som nič podobné nepočul. No a nakoniec si jeden člen štábu všimol, že Moss sa kamsi stratil a všetko jeho vybavenie leží pohádzané v tráve, kde pred chvíľou točil. Hovoríme tu o poriadne drahom vybavení – a Moss nebol ten typ, čo by ho nechal len tak na zemi a odišiel. Hľadali sme ho všade, kde sa dalo, ale nebolo po ňom ani stopy. Dakedy vtedy ten zvuk prestal a my sme zavolali miestne úrady, aby vyhlásili riadne pátranie. Ani oni ho nenašli.
- CJL: Našli však nejaké ľudské pozostatky.
- NN: [Povzdych.] Tie však nemali s Mossom nič spoločné. Natáčali sme vtedy v ruínach kostola, ktorý sa nachádza priamo v prepade. Zrútil sa doň pri závale pred storočím. Nemusíte byť génus, aby ste si spojili, že kosti, ktoré sa našli v jaskyniach, pochádzali z tých čias. Buď z cintorína vedľa kostola, alebo šlo o niekoho, kto zahynul pri zosuve pôdy.

- CJL: Takže neveríte miestnej legende o Harrow Lake?
- NN: Myslíte tým pána Praskota? Ale prosím vás. V Harrow Lake nie je a nikdy nebolo storočné monštrum, čo požíra miestnych. Je to len malé mesto, ktoré spustošila príšerná prírodná katastrofa a nikdy sa celkom nespamätalo. Neprekvapuje ma, že si to vysvetľujú nejakou paranormálnou somarinou – kliatbou a čo ja viem, čím ešte. Je to jednoduchšie ako pripustiť si, že kopali príliš hlboko v kopci a skoro sa pochovali. [Stíchnu.] Vlastne, viete čo? Tú poslednú časť vystrihnite. Obyvatelia takýchto zapadákovov sa ľahko urazia a nechce sa mi otravovať s nenávisťnými emailmi.
- CJL: No dobre. Tak začnite znovu, keď budete pripravený.
- NN: Fajn. [Ticho.] Nie som si úplne istý, čo sme počuli v tú noc. To cvkanie... možno to bol nejaký prírodný úkaz. A možno nie. Viem len, že som v jaskyniach ani v ich blízkosti nevidel nič nezvyčajné. Nemám dôvod domnievať sa, že je za Mossovým zmiznutím niečo iné ako len obyčajná nehoda. Zrejme sa nikdy úplne presne nedozvieme, čo sa tam stalo. Pozrite sa, tieto historky, legendy malého mesta o príšerách a démonoch a zlovoľných silách sú len výhovorkou ľudí, aby nemuseli pripustiť, že všade naokolo sú skutočné monštrá. Takto vlastne len roztriešťa to povestné zrkadlo. A práve preto robím také filmy: skladám čriepky toho zrkadla. [Ticho.] Toto určite použite, dajte si na tom záležať. To mi dosť dobre vyšlo.
- CJL: [Smiech.] Dobre, dohliadnem na to. Ale, aby sme niečo vypichli: neprivadá vám to tak trochu ako náhoda

– viac ako náhoda –, že vaša vlastná dcéra tiež zmizla, keď pred rokom navštívila Harrow Lake?

NN: Nechcem sa baviť o Lole.

CJL: Ale nie je čudné, že...

NN: Mal som dojem, že ste chceli hovoriť o *Súmračníku*. Vynechajme z toho moju dcéru a poďme ďalej.

CJL: Ale...

NN: To nebola prosba. Dajme si päťminútovú prestávku. Vy by ste mohli využiť ten čas na to, aby ste sa trochu spamätali, prestali sa zaoberať len sama sebou a začali sa ma pýtať na niečo, čo súvisí s filmom.

PRED ROKOM

LOLA

PRVÁ KAPITOLA

Svoje tajomstvá pochovám do črepníka na Západnej sedemnásťtej ulici. V jasne vysvietenom vestibule neďalekej apartmánovej budovy nevidím nikoho a na ulici je len pár chodcov. Muž a žena. Podľa toho, ako sa rozkrikujú a mocú sa im jazyky, súdim, že práve vypadli z baru Qua. Nejaké sedemnásťročné dievča, ktoré sa potľka okolo vyčačkaného kríka, ich vôbec nezaujíma.

Zahrabem do zeme tri veci. Vlastne nič šokujúce, len kľúčenku, zapaľovač a krikľavoružový rúž.

Kľúčenku som ukradla jednému chalanovi. Nejaké dievča mu ju dalo pred verejnou knižnicou a tá horúčosť v jej lícach ma prinútila oznámiť svojmu učiteľovi, že musím skočiť na toaletu. No namiesto toho som šla za tým chalanom dovnútra, a len čo si vyzliekol bundu, potiahla som mu kľúčenku z vrečka.

Nie je výnimočná ani drahá, iba strieborné písmeno *D*. Chcela som len zistiť, či sa mi ju podarí vziať.

Zapaľovač na cigary patrí Nolanovi – môjmu otcovi. Zobrať som mu ho, lebo som vedela, že ho to vytočí. Dosť dobrý dôvod, nie? Na kryte zlatého zapaľovača sa vynímajú Nolanove iniciálky, dve prekrývajúce sa *N*. Mrzí ma však jedno:

nedošlo mi, že keď sa zapalovač nenájde, obviní z krádeže domácu a vyhodí ju. Neodhadla som to a on to skutočne urobil. A tak som mlčala.

Ružový rúž je najnovší kúsok do zbierky. Potiahla som ho dnes večer na toaletách v bare Qua – v tom istom bare, odkiaľ sa ulicou tackal ten pár. Nemohla som odolať a neukryť posledné tajomstvo, skôr než opustím New York.

Nie vždy beriem veci, ktoré mi nepatria. Zvyčajne len naškrabem tajomstvá na zdrap papiera a ten zahrabem. No za posledných pár týždňov kradnem čoraz viac. Iba drobnosti. Ako napríklad pero alebo slnečné okuliare, ktoré niekto zabudol na stole v reštaurácii. Ľahko sa stratia. Ešte ľahšie skončia v mojom vrecku alebo kabelke. Je mi jasné, že takto zdravý rozvoj osobnosti nevyzerá, ale aspoň *nejako* sa rozvíjam. V živote som veľa posunov nezažila. A človek musí mať nejaké záľuby, no nie?

V bare sa konal rozlúčkový večierok. Celé dianie sa točilo okolo jedného chlapíka s rozviazanou kravatou a vlasmi nagélovanými tak veľmi, až mu stvrkli. Chvíľu som s nimi pobudla, dala si pár pohárikov, zjedla predjedlo a koledovala som si o to, že si ma niekto všimne.

Hej, pozrite sa na mňa. No poďme, tu som.

Oni však nevedeli, že som dcérou legendy. Videli vo mne iba neznáme dievča, ktoré sa s nikým nerozpráva. Potom došlo k nevyhnutnému. Pán Tvrdý vlas zdvihol obočie na slečnu Chardonnay a na slečnu Rúž na zuboch: *Poznáš ju? Nie. A ty? Nie.* A vtedy sa atmosféra nepatrne zmenila. Skupina prepojených ľudí sa zhĺkla okolo mňa a vyšachovali ma.

Pravdaže ma nespoznali. Nikdy ma nik nespoznal, pokiaľ som nestála rovno vedľa Nolana. Neustále ma predvádza na

večierkoch. Filmárskych večierkoch. Tam ho však ľudia poznajú dosť dobre na to, aby vedeli, že nemajú ani len snívať o tom, že by si ma od fotili alebo mi venovali viac než letný pohľad. Všetkým je totiž jasné, že *s Nolanom Noxom sa nikto nezahráva*.

Fakt by ma prekvapilo, keby si pán Tvrdý vlas a slečna Chardonnay a slečna Rúž na zuboch na mňa vôbec spomenuli dvadsať minút potom, čo sa mi pozreli priamo do očí.

Keď ma pustili z hlavy, zatúlala som sa na toalety a zbadala gýčový ružový rúž položený na umývadle. Dve mladé ženy – jedna z nich bola zrejme majiteľkou toho rúžu – pohltla vášnivá debata o akejsi staršej žene menom Celine Reynardová, ktorá bola, podľa všetkého, *falošná krava, čo hrá na dve strany*. Umyla som si ruky a tvárila som sa, že si v zrkadle uhládzam vlasy.

„Po celý čas pichala s Joanniným pubertálnym synom, a poza jej chrbát! Vieš si to predstaviť?“

Ja som si to predstaviť vedela – a celkom živo, čo by som zrejme nemala robiť. Celine som si v hlave vykreslila ako elegantnú sivovlasú a kultivovanú dámu, ktorá si to energicky rozdávala s nejakým deckom s tvárou posiatou pupákmi, kým Joanna spokojne robila to, čo vždy – telefonovala s obchodnými partnermi alebo piekla lasagne, či skočila autom do obchodu s alkoholom, alebo čo to vlastne matky robia. No v každom prípade nemala ani šajnu, čo sa jej deje za chrbtom.

Možno mala Joanna venovať synovi viac pozornosti.

„A čo si spravila?“ pýtala sa jej tá druhá žena.

Tá prvá pokrčila plecami. „Čo som mala robiť? Ja to Joanne nepoviem. Ešte ma Celine obviní, že klamem, no nie?“

Následne sa otočila k umývadlu a začala si umývať ruky, aby sa kamarátke nemusela dívať do očí. Rozšírili sa jej nozdry. Klamala? Na krku sa jej začali vyhadzovať flaky.

Skôr ako som sa stihla rozhodnúť, druhá žena zmenila tému a začala oboznamovať kamarátku s nudnými detailmi rekonštrukcie domu. Tak som skončila. Už som sa chystala odísť, keď mi zrak padol na rúž vedľa umývadla. Nenútene som sa poň načiahla a vsunula si ho do vrecka. Prešla som k dverám. A potom ma už len pohltila pulzujúca hudba.

Tie dve o mňa ani len nezavadili pohľadom. Mali rovnaké klapky na očiach ako chúďa Joanna. Stala sa tak zo mňa Celine Reynardová, nenápadná darebáčka, čo porušuje všetky pravidlá? Alebo som skôr Joannin upotený syn bažiaci po pozornosti? Hľadím do škár chodníka a hľadám v nich odpoveď. No ak tam niekde je, tak určite príliš hlboko na to, aby som ju pochopila.

Moju pozornosť pritiahne auto, či skôr prudké pískanie pneumatík. Srdce mi zamrie. Spoznám Nolanovu limuzínu, aj keď pochybujem, že v nej sedí on. Moje podozrenie sa potvrdí, keď sa otvorí okienko na strane šoféra a otcov asistent na mňa zakričí: „Lola, nastúp!“

„Čau, Larry,“ odvetím nevzrušene, ale ani ma nehne. Nakloním hlavu a klepem si po sánke. „Spravil si si niečo s bradou?“

Jasné, že nie. Má ju zrejme presne takú istú, ako keď si ju prvýkrát vypestoval ešte v škôlke. Larry Brown, nízky, zavalitý chlap s čiernymi chlpmi, ktoré mu pokrývajú prakticky každú viditeľnú časť tela. Raz som videla dokument o nejakom chlapíkovi, ktorý v maternici vstrebal svoje dvojča, ale to v ňom naďalej rástlo ako rakovina, až kým nedosiahlo

veľkosť medvedíka čistotného. Keď rakovinové dvojča vyoperovali, malo svaly s chlpmi a vyrastali mu zuby.

Spomeniem si na to, keď vidím Larryho.

„Písal mi Nolan, vraj ťa mám ísť pohľadať,“ hovorí a ignoruje moju bradatú narážku.

„On ti písal? Nolan nikdy nepíše správy.“

„Tak dnes večer áno,“ odsekne Larry. Premôžem úškrn. Ak Nolan Larrymu radšej napísal, ako by mu mal volať, zlosť ho musela rozpáliť dočervena, takže nedokáže ani hovoriť. A môžem za to ja. „Doriti, Lola! Dobre vieš, že tu nemáš čo hľadať. Bude celý bez seba od strachu.“ Vzdychnie si. Je jedným z tých, čo vedia agresívne vzdychať. Tuším som mu pokašľala plány na večer, nech už boli akékoľvek. „Na čo si myslela?“

„Och, *Larry*,“ naťahujem ako Lestat z *Interview s upírom*. „Myslela som len na to, ako zabudnúť, pravdaže.“

Ako jednoducho dokážem vkĺznuť do inej postavy! Asi pozerám priveľa filmov.

Ak aj Larry pochopil tento filmový odkaz, nedáva to najavo. Pravdepodobne ho príliš vykoľajila navretá žila, ktorá mu pulzuje uprostred čela.

Zatnem zuby do pery, ale povolím, len čo si uvedomím, že to robím. Nolan by mi povedal, že vyzerám ako hus. Nie optimálne.

„Ako si ma našiel?“ pýtam sa.

„Vzala si si Nolanovu magnetickú kartu od dverí. Vystopoval som jej čip.“

Dokelu. Nevedela som, že to dokáže.

„Ja sa ešte nechcem vrátiť,“ vravím mu. „Nemôžem zostať ešte o niečo dlhšie?“